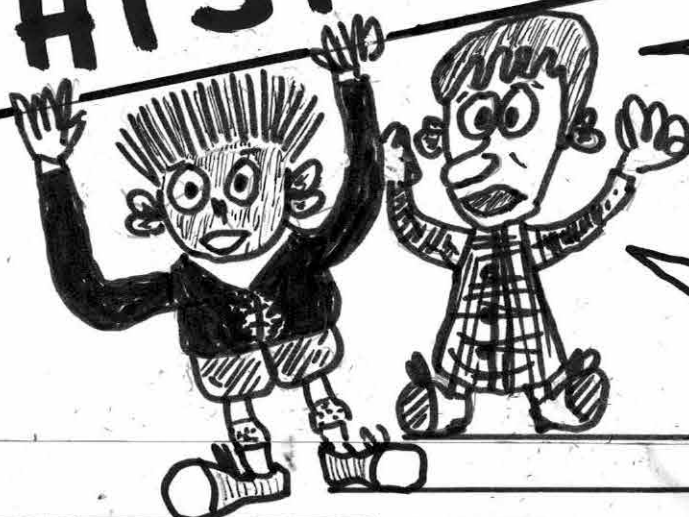

MATES
LLENGUA
LITERATURA
FÍSICA
GEOGRAFIA
HISTÒRIA

PERÒ...
QUI ENS
ENSENYA
A PENSAR?

Manel

A LES BARRIADES!

Revista trimestral del Casal de Barri de Prosperitat
<http://alesbarriades.casalprospe.org>

núm. 54
ESTIU 2023

EDITORIAL

Hola! Ja tornem a ser aquí. Aquest número 54 de la revista del Casal el dediquem a un tema que és universal, un tema que ens afecta a totes, individualment i com a societat: l'EDUCACIÓ. L'educació de les criatures d'avui és el futur de les persones de demà. És, probablement, l'única manera de tenir una societat justa i respectuosa -en el futur, clar-, perquè les persones del present ja van ser educades en el passat i desconstruir els discursos apresos és molt difícil, pràcticament impossible. Dintre d'aquest número d'*A les barriades!* hi trobareu articles de les col·laboradores habituals, sobre l'educació pública, sobre els infants i les pantalles, sobre la conciliació familiar, sobre les escoles bressol o sobre les escoles del barri. També hi trobareu una entrevista a la directora de l'escola Mercè Rodoreda, una de les escoles de referència del barri. I també comptem amb la participació d'un nou dibuixant, el Ricardo. En aquest número també hem

volgut començar una iniciativa nova, per tenir més participació vostra, de les lectores i veïnes del barri. Es tracta d'una enquesta on podreu donar la vostra opinió sobre el tema tractat a la revista. Podreu accedir a l'enquesta mitjançant un codi QR que trobareu a les pàgines interiors de la revista. Ens interessa saber la vostra opinió i que participeu d'una manera o altra a la revista, que és tan vostra com nostra. Us animem a participar-hi, tranquil·lament, aprofitant estones de lleure i de frescor. D'altra banda, també en aquest número, publiquem un sentit homenatge, a les pàgines centrals, a l'estimat company Xavi Cañadas, que ens va deixar inesperadament el passat 15 de maig. El Xavi va ser treballador del Casal i membre d'aquesta revista. Allà on sigui, li dediquem aquest número. Us deixem que llegiu la revista, però feu-ho en algun lloc fresquet, que fa molta calor. Salut i... *A les barriades!*, Us desitgem un **BON ESTIU!!!**

LA TIRA D'EN ZEJU

— QUADERN D'ESTIU —
(I DE TOT L'ANY...)

A l'escola vull que m'ensenyin a pensar i a ser lliure.

A l'escola vull que m'ensenyin a pensar i a ser lliure.

A l'escola

A l'esco

A l'es

ZEJU 23

CONSELL DE REDACCIÓ:

Juan García, Sol Arenas, Ru,
Encarna Laguna, Zeju, Claudio
Menor, Fran, Merxe González,
Manel Martínez, Jade Sal, Philippe
i la gent del Casal de Barri

IL·LUSTRACIONS:

Toni Pagès, Zeju, Enna, Arnau
Ladronada, Sebastián, Lapedra

REVISIÓ LINGÜÍSTICA: Tòfol

DISSENY I MAQUETACIÓ: Ru

“Dad educación a los niños y no será necesario castigar a los hombres”

Pitágoras, filósofo y matemático griego. (Nacido en Samos, año 570 ac; fallecido en Metaponte, año 490 ac)

Hoy día, ganar la batalla ideológica por la Escuela Pública implica responder al mensaje neoliberal y reaccionario de “libertad” para unos cuantos, con el mensaje de Igualdad para todos. **No hay Libertad sin Igualdad.**

Más que nunca es necesario seguir manteniendo vivo el ideal democrático de una Escuela Pública para todos, un modelo educativo en el que el acceso a la Cultura y los conocimientos no dependan de la clase social y del poder económico. Ha de ser un modelo de Escuela Pública que tenga como referente los ideales republicanos de Libertad, Igualdad y Fraternidad.

La Escuela pública ha de ser plural ideológica y culturalmente, un espacio laico y aconfesional

La Escuela Pública ha de ser plural ideológica y culturalmente, un espacio laico y aconfesional, ya que en las escuelas están presentes las diferentes culturas y etnias que conviven en nuestra sociedad y, como corresponde a un estado aconfesional, ha de garantizar la Libertad de expresión, no adoctrinar. La Escuela Pública ha de propugnar valores universales, como la justicia social, la solidaridad, el respeto a la diversidad de género, ideológica, cultural y lingüística, el pacifismo, la ecología, la coeducación y la racionalidad en contraposición a los idearios sectarios que propugnan ciertos centros privados elitistas, que contribuyen a incrementar las diferencias ideológicas, culturales y sociales y que impulsan los fanatismos.

Que las distintas Comunidades Autónomas que configuran el Estado español y que tienen las competencias en educación subvencionen con dinero público estos centros elitistas, mientras recortan el presupuesto a la Educación Pública, en detrimento de su calidad, es no sólo una aberración

Arnau

pedagógica, sino también una gran injusticia social.

Si, como ciudadanos, no somos capaces de defender un derecho fundamental como es la Educación Pública, si

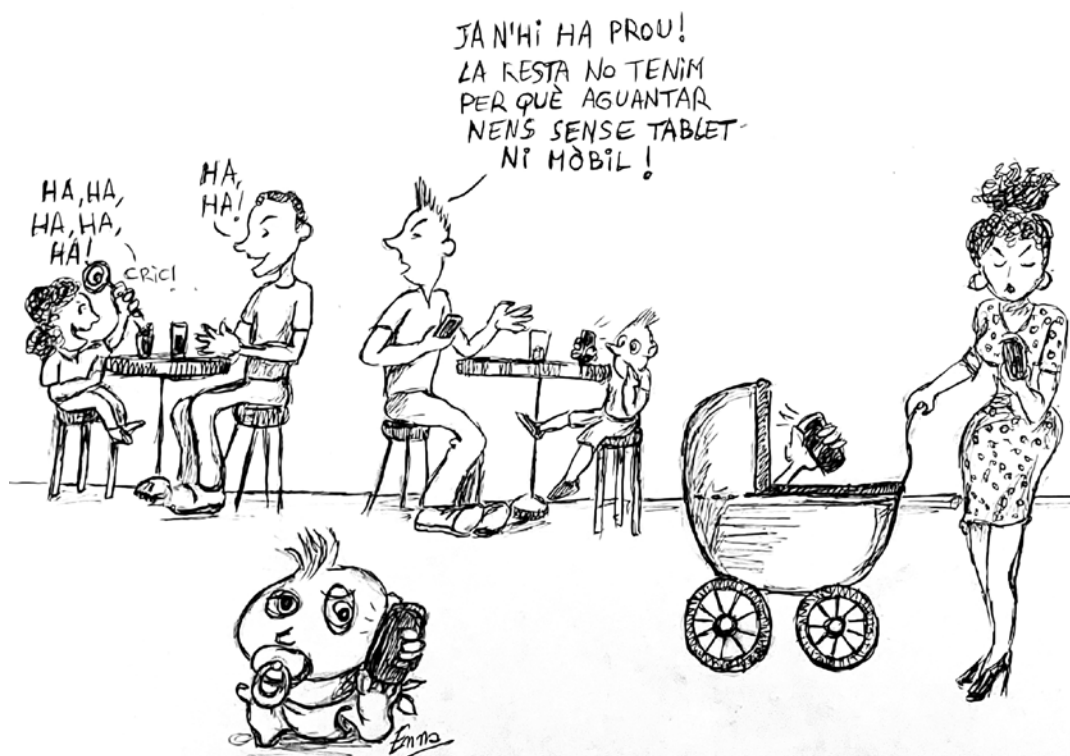
Si no potenciamos el valor público de la escuela, ganarán quienes ven la educación como un bien de mercado

no somos capaces de potenciar el valor público de la escuela, ganarán quienes ven la educación como un bien de mercado con el que hacer negocio. Si esto sucede -ya está sucediendo, de hecho- y la educación sigue perdiendo terreno, se pone en peligro la Democracia,

ya que nos sitúa a unos frente a otros, sin posibilidad de diálogo, donde el capitalismo aprovecha la situación para generar divisiones por el mero hecho de tener más dinero para costearse una escuela distinta, donde sólo puedan ir ahí los de su clase. (Eso sí, a poder ser, subvencionados con dinero público, que para eso sitúan a los suyos en las instituciones del Estado).

“Puesto que toda ciudad tiene un solo fin, es claro que también la Educación tiene que ser una y la misma para todos los ciudadanos y que el cuidado de ella debe ser cosa de comunidad y no privada”. Aristóteles, filósofo, polímata y científico griego, nacido en Estagira en el año 384 ac; fallecido en Euboea, año 322 ac.

Niños y pantallas: el peligro que nadie percibe

Encarna

mayores niveles de depresión infantil, insatisfacción con la imagen corporal y mayor fracaso escolar. Las pantallas compiten con la conversación y la lectura, lo que dificulta la adquisición del lenguaje y la comprensión de los textos.

Daños al cerebro

El uso excesivo de pantallas también puede afectar la estructura y función del cerebro en desarrollo. Algunos estudios han demostrado que los niños que pasan mucho tiempo frente a las pantallas tienen volúmenes reducidos de materia gris en ciertas regiones del cerebro que están asociadas con la regulación emocional, la toma de decisiones y la empatía.

Para que su cerebro se desarrolle, para prepararse para

el aprendizaje escolar, un niño pequeño debe explorar el mundo con todo su cuerpo: moverse, saborear, sentir el frío, el calor, el aire, medir su fuerza física, probar su equilibrio.

¿Qué podemos hacer?

1. Prohibir el uso del teléfono, de los ordenadores, hasta los 5 años. Si los niños se ven sabios frente a una pantalla es porque están estupefactos, hipnotizados. Pero esta fascinación implica una pérdida de relaciones. No solo no aprenden nada, sino que conduce a un deterioro de la empatía y discapacidades del desarrollo.

Atrasar la compra del primer teléfono. ¿Es realmente necesario tener un teléfono móvil antes de los 12 años?

2. Dar ejemplo.

¿Qué podemos hacer cuando los adultos mismos caemos en la misma trampa? ¿Con qué derecho podemos decir a nuestros niños de limitar sus tiempos en la pantalla?

El primer esfuerzo es, tal vez, el de reflexionar sobre el uso que hacemos nosotros del teléfono.

Philippe de Dinechin

La pantalla, ¿vuelve tonto?

La revolución digital, ¿es una oportunidad para la nueva generación o una fábrica de cretinos digitales?

Algunos dicen que los juegos violentos (como Call of Duty) son buenos para el cerebro, que jugar en una tableta o un smartphone es bueno para los bebés, que la televisión es una apertura al mundo... Sin embargo, se están levantando voces en el mundo para denunciar la omnipresencia de lo digital.

En Asia (Taiwán, China), continente a la vanguardia de la tecnología, los gobiernos han tomado medidas drásticas para limitar el uso de teléfonos celulares. En la India, Francia, el Reino Unido, también prohíben el teléfono en las escuelas primarias. En Estados Unidos los cracks de las industrias digitales prohíben los celulares a sus hijos hasta los 14 años.

¿Por qué lo hacen?

¿De verdad, el uso del teléfono es dañino para los niños?

Horas delante de una pantalla

A partir de los 2 años, los niños de los países occidentales consumen casi 3

horas de pantalla de media. Entre los 8 y los 12 años, pasan cerca de 4 a 5 horas frente a su pantalla y hasta 6 a partir de los 13 años. Ocho de cada diez niños y niñas de entre 8 y 16 años en España pasan casi cinco horas al día frente a una pantalla

La pandemia ha introducido hábitos más sedentarios en la población infantil en España. De 2019 a 2022, la mayoría de los niños y niñas han reducido en 49 minutos su actividad física semanal, mientras que han aumentado en 20 minutos de media diaria su exposición a las pantallas.

¿Obesos y depresivos?

Todos los pilares del desarrollo se ven afectados por las largas exposiciones a la pantalla. Es decir, el corporal (problemas de obesidad y problemas cardiovasculares), el emocional (agresividad o depresión) y el intelectual (lenguaje y concentración), especialmente cuando la televisión y las consolas están en la habitación de los menores.

Una mayor exposición a las pantallas en los niños está asociada a problemas de autocontrol, déficit de atención, problemas de ansiedad,

ARA X ARA

Entre màquines

Ricardo

Sovint, qui decideix per nosaltres no està al peu del canó. Pot tenir més o menys bona voluntat, però el fet d'estar lluny (a vegades a anys llum, lluny) dels que treballem a primera fila, dificulta que puguin tenir una bona fotografia del que passa dins. I del que cal. També en educació. I m'atreviria a dir que, sobretot, en el que són els marges de tot sistema, en aquells àmbits més desconeguts, com són ara les escoles bressol, que és el que jo conec, i suposo que també en altres espais igualment minoritaris. Espais amb una casuística molt concreta, que costa conèixer a fons.

Aleshores passa el que passa, i que és que les treballadores i sindicats portem anys esgargamellant-nos per mínims de sentit comú. I les administracions acostumen a llegir-ho com queixes, no com les dificultats objectives que són. Deixen que els problemes es cronifiquin i, al final, tenim una plantilla esgotada, sobrepassada, inflada a projectes innovadors molt ben intencionats, però que no ataquen ni alleugereixen els

principals reptes que formen part del nostre dia a dia. Projectes que acaben sent part del problema, en comptes de començar a ser part de la solució.

*Com a tants altres
llocs, a la meva feina
hi ha un biaix,
sospito que de classe*

Jo pressuposo bona voluntat a aquests projectes, però acostumen a ser propostes barates per a l'administració, que queden bé sobre el paper, cuquis en el sentit que fàcilment aporten dades estadístiques exitoses, però que, en el millor dels casos, no afecten la vida interna de les escoles bressol, ja que en el pitjor dels casos aporten encara més volum de feina a un equip tensionat.

Però, vaja, jo no venia a explicar això. Venia a explicar que, com a tants altres llocs, a la meva feina hi ha un biaix, sospito que de classe. El treball a l'escola bressol és exigent a molts nivells, també a nivell físic. Però no es té en comp-

te aquest aspecte. I quan venen els de riscos laborals, ajusten ordinadors i cadires, però a nosaltres el que ens passa és que agafem pesos, adoptem postures forçades, seiem a terra, se'ns demana que estem a dos llocs alhora... Sembla que als despatxos, això ni ho veuen, i qui dia passa any empeny. Viuen en un altre món. Però mai no ha estat bona estratègia, a mig termini, el no voler veure-hi. La nostra feina compromet la nostra salut física i mental. Nosaltres, des de ben joves, estem en pla em fa mal aquí, em fa mal allà, i normalitzem dolors i malestars que en absolut són normals. Al final, a manca de solucions adients, i sense tenir encara prou força per una lluita col·lectiva, adoptem mesures individuals que són només pegats. Les solucions reals no serien res de l'altre món, però cal tenir ganes d'entomar el repte. Vaja, que «en todas partes cuecen habas» (per tot arreu couen pa).

Susanna,
mestra d'escola bressol

Conciliació familiar i escola

La conciliació de la vida laboral i familiar es defineix com la compatibilitat més o menys equilibrada entre el temps de treball productiu i el temps dedicat a la vida personal i familiar. Per a assolir una veritable conciliació de la vida laboral i familiar cal aconseguir una distribució equilibrada de les tasques domèstiques entre homes i dones. Així mateix, cal replantejar els horaris i les jornades laborals i fomentar una reorganització del temps de treball més flexible que pugui afavorir la vida laboral de les persones, a més de promoure serveis d'atenció a la vida diària, en particular serveis dedicats a la cura de criatures i de persones grans dependents.

Aquesta ha estat la definició que, després de buscar i buscar, m'ha semblat més exacta i precisa sobre què és això de la conciliació familiar. I, en aquest article, m'interessa pel tros final "... en particular serveis dedicats a la cura de criatures...".

La meva experiència en el món educatiu m'ha demostrat que, ara per ara, aquest tema queda molt lluny del que seria ideal i desitjable. La cura i atenció de les criatures que tens a les teves mans al llarg d'un curs escolar no només és competència de l'educador del centre, si no que cal i és aconsellable que també hi hagi col·laboració i participació per part de la família, dels progenitors. Però la realitat -especialment en determinades zones socioeconòmiques- aquesta coordinació educador-progenitors queda reduïda a pocs i febles moments, i encara només, en la majoria de casos, per motius desagradables i tensos que no són el millor marc per aconseguir aquesta comunicació participativa i motivadora.

I un altre causa que no ajuda, tampoc, és el fet que, en general, només un dels progenitors, en el millor dels casos, és present en aquests petitíssims moments de contacte educador-progenitor (i, això, també molt sovint, si es té en compte que la persona representat de la família no és cap dels progenitors directes, sinó un altre membre familiar -avis, oncles, veïns...).

Penso i defenso que els pares han de ser, també, actors directes de la formació, creixement i desenvolupament personal dels seus fills i, de manera especial, en l'entorn educatiu de l'escola on passen tant temps fora del seu entorn familiar. I, per això, cal que puguin tenir el temps que calgui i sigui necessari per fer que aquest contacte escola-família estigui disponible per fer que sigui possible.

I aquí és on la teoria deixa de ser pràctica. La nostra societat productiva no està organitzada per permetre que

les persones tinguin a la seva disposició el temps que els caldria per poder atendre altres prioritats diferents de les exclusivament laborals, però necessàries.

He pogut constatar, al llarg de la meua vida de docent, alguns casos, pocs, on l'escola ha fet mans i mànigues per poder mantenir aquest contacte amb les famílies (reunions, sessions de formació, ... organitzades a hores nocturnes per facilitar la major participació de les famílies interessades en el procés formatiu dels seus fills, en tots els aspectes).

Ho torno a repetir: la teoria, en aquest cas, no està -en general- aplicada a la pràctica quotidiana dins de la nostra societat. I això, penso, no ajuda gens al bon desenvolupament personal dels nostres infants-joves.

Per resumir-ho, he constatat que hi ha força literatura, decrets, lleis, normatives. ... sobre el tema de la concilia-

ció. Podeu fer consultes per Internet i veureu que tinc raó. No us vull carregar de dades. Només us vull proposar que llegiu aquest document del Canal Salut de la Generalitat -un tema de SALUT!!!!- sobre això de la conciliació LABORAL i PERSONAL (fixeu-vos en aquests dos adjectius!!):

<https://canalsalut.gencat.cat/ca/vida-saludable/empresa-promotora-salut/programes/benestar-emocional-social/conciliacio-vida-familiar/index.html>

Només em resta convidar-vos a reflexionar sobre el tema que ens preocupa, avui, i, si voleu, que ens manifesteu les vostres opinions, entrant al qüestionari que us proposem sobre aquests temes que us hem proposat sobre un dels pilars de la nostra societat: l'EDUCACIÓ.

Tòfol

'L'escola, una lluita llarga i constant'

Segell de l'escola Agustina de Aragón, amb el "yugo, las flechas, el aguilucho y una, grande y libre". Després, la biblioteca va passar al Cardenal Cisneros, nom també ben "patriòtic", però amb un segell neutre.

Aquest és el títol que tenia la presentació de l'exposició *L'escola a la Prosperitat 1930-2018* organitzada per la Comissió del Centenari i que reflectia la lluita col·lectiva per tenir una escola pública, gratuïta i de qualitat, iniciada als anys 30 del segle passat i que avui, demà i demà passat cal que continuï per preservar aquest pilar fonamental per a la classe treballadora.

Com en altres aspectes, ha sigut l'organització la que ha estat bàsica per anar avançant, enfrontant-se al poder, gens interessat a què tinguem una escola com cal.

La primera escola no arriba fins el 19 de novembre de 1932, quan als 40 metres (Via Júlia) s'aprofita un dels pavellons de Beneficència de l'Exposició Universal de 1929. El centre, conegut com a Pavelló de Les Roquetes, acull 160 alumnes i, ben aviat, la seva feina fou molt valorada. La gestionava el Patronat Escolar de la Comissió de Cultura de l'ajuntament. Era una escola republicana, gratuïta, obligatòria, laica, renovadora i catalana, però totalment insuficient per atendre tots els infants de la zona.

La segona si que es proposa l'escolarització total de la mainada dels nostres barris. Per encàrrec del CENU (Consell de l'Escola Nova Unificada), el 3 d'octubre de 1936, l'arquitecte Xavier Pla Pujol presenta el projecte per reconvertir la rectoria i l'església de Santa Engràcia en escola. Aquest projecte és, després, modificat per poder acollir 1.000 alumnes. Es tractava d'aixecar dos pisos a la nau central de l'església. A la memòria es recollia l'existència d'hort, amfiteatre, classes a l'aire lliure, coeducació... Tot plegat suposava un canvi revolucionari amb les aportacions més progressistes i innovadores. Els membres del CENU pertanyien majoritàriament a la CNT i a la UGT. L'escola portà el nom del savi Arnau de Vilanova, metge que visqué entre finals del segle XIII i principis del XIV. La construcció de l'escola avançà amb problemes, principalment per l'escassetat de materials.

Quan el 26 de gener de 1939 les tropes feixistes entraren a Barcelona, quedava clar que el projecte estava tocat de mort. El 2 de febrer el rector recuperà les claus per restablir-ne el culte! Malgrat tot, es tornaren a fer classes a l'església i a la

rectoria; fou l'escola Parroquial, aprovada provisionalment el 1945, que, amb canvis, es va mantenir fins el 1983.

Els ensenyants del Pavelló de Les Roquetes i de l'escola Arnau de Vilanova, uns, foren depurats i expulsats, i altres, sotmesos a un vergonyant procés de paperassa per demostrar la seva fidelitat al règim franquista.

Aquí comença una llarga i negra nit. El 27 de gener de 1954 s'inaugura el Grup Escolar Agustina de Aragón, als 40 Metres, amb barracons i on regnava el nacionalcatolicisme. L'escola perdurà fins el 1974, quan es va construir el Cardenal Cisneros, després escola Prosperitat i ara Institut Escola El Molí.

L'onada migratòria dels anys 50 i 60 del segle passat posà de manifest un gran dèficit de places escolars, cosa que facilità la proliferació d'acadèmies privades, on l'ensenyança era concebuda com un negoci i on, en condicions pèssimes, s'encabien com més infants millor. Moltes d'aquestes escoles privades foren obertes per mestres arribats de diferents indrets de la península, sovint marit, muller i fills i amb ideologia clarament del règim dictatorial.

Als 70 del segle passat, comença una intensa lluita per exigir places públiques per a tothom i fa fortuna l'eslògan *Escuelas privadas, seréis eliminadas*.

No podem oblidar que darrere de cada centre públic que tenim -escoles bressol, de primària, instituts, escoles d'alfabetització, escola d'adults- hi ha una lluita de les famílies que s'han mobilitzat per aconseguir el que els pertoca.

L'extensió d'aquest article no ens permet parlar de tot el que ha succeït al barri relacionat amb l'ensenyament. No és tracta només de places, sinó també de qualitat i gratuïtat i, això, com titulem al començament, és una lluita llarga i constant. Si ens hem allargat a la primera part es per fer veure que una altra realitat és possible, com ens la van arrabassar i de la necessitat de continuar lluitant per reconquerir-la.

Recordem, per acabar, el pervers atac que l'ensenyament públic va rebre i rep amb les retallades.

Arnau de Vilanova,
Alberto Almúnia

FONTS:

- Edició en paper de l'exposició: *L'escola a la Prosperitat 1930 - 2018, organitzada per la Comissió del Centenari de la Prosperitat 1919-2019

- Solà i Montserrat, Roser. *L'ensenyament 1933 - 1990 a Nou Barris. Arxiu Històric de Roquetes-Nou Barris. Col·lecció Favència, núm. 6. Barcelona 2017

PROSPE

Oportunitats

La Prospe. Tenim la gran sort de poder gaudir d'un barri on resideix un veïnat meravellós, divers, lluitador i que fa pinya ràpidament, quan les coses no són justes. Gent diversa, procedent de molts indrets i moltes realitats diferents. En algun moment de les seves vides, les persones que formen aquest veïnat van arribar fins aquí, van decidir quedar-s'hi i formar-ne part. Al principi, com tots sabem, es va haver de lluitar per aconseguir les coses més bàsiques que mancaven a tothom i que eren del tot necessàries per aconseguir que les famílies que van començar a conformar el barri gaudissin d'una vida digna. Més enllà d'un sostre i d'un plat a taula, està clar que poder tenir la sanitat pública a l'abast, zones verdes i d'esbarjo, neteja, semàfors i carrers segurs és imprescindible per gaudir d'una qualitat de vida mínima en qualsevol indret. I, quan la gent decideix establir-se en un lloc, arrelar-hi i quedar-s'hi, un dels imprescindibles que sorgeix és el dret a l'educació pública. Així doncs, els centres escolars, insti-

Falta el més important: mans. Recursos en forma d'aules d'acollida, vetlladores, psicopedagogues, etc.

tuts, escoles d'adults, llars d'infants, etc, que ara tenim al barri, també han estat fruit d'aquestes lluites; la majoria d'elles, de fa molts anys, en alguns casos, més de 50. Alguns d'ells es van ubicar on quedava lloc per construir i ara ens trobem amb alguns entorns que no són gaire amables i no conviden a les famílies a quedar-se més enllà de l'hora de sortida de l'escola. Això és una llàstima, perquè poder gaudir d'un bon entorn escolar reforça el vincle de les famílies amb el centre i fa que l'alumnat se senti més segur. Per això són tan importants les pacificacions escolars i cal dur a terme les que encara resten, com la de l'escola Víctor Català, fent els carrers de vianants definitivament i no fer nyaps com al carrer d'Arítjols, per intentar protegir l'entorn de l'escola Sant Lluís.

En el seu moment es va aconseguir la construcció de centres educatius que acoïssin els infants del barri per poder així tenir accés a l'educació pública a prop de les seves cases. El temps passa per a tots i, per aquestes infraestructures, també. Tot i que en els últims temps hem pogut veure les reformes de patis que s'estan duent a terme, per convertir-los en espais més coeducatius, més verds i més dignes, podem observar com, per als edificis, també passa el temps. Finestres obsoletes, lavabos bastant depriments, espais on costa desenvolupar els nous projectes educatius, falta d'accessibilitat en alguns centres, biblioteques amb material antiquat i altres mancances que van sortint a mida que passen els anys. Falta pressupost, diuen.

Alhora, també ens trobem amb que som un barri obrer, la perifèria, diuen. Tenim veïnat de tot arreu i en circumstàncies molt diferents. Gent nouvinguda i gent que porta aquí tota la vida. Per tant, les necessitats dels nostres centres augmenten i alhora són molt diverses. A part de les actualitzacions a nivell estructural que abans esmentàvem, falta el més important: mans. Recursos en forma d'aules d'acollida, vetlladores, psicopedagogues, professorat per poder dur a terme més desdoblaments, etc... Mereixem tot això i més, perquè l'educació pública pugui tenir els recursos suficients per poder

donar la qualitat que necessita qualsevol infant del nostre barri, sigui quina sigui la seva situació. Les oportunitats han de ser les mateixes per a tothom i ha de ser indiferent en quin barri ens trobem. Cal que tothom tingui ben clar que les realitats dels diferents barris de Barcelona són molt diferents i que, en l'educació pública, s'ha de cuidar molt que tot l'alumnat tingui les mateixes possibilitats per arribar fins on es proposi, independentment de si la seva escola és a la Prospe, a la Bonanova, al Raval o a Sants. Per tant, augmentar els recursos als llocs on més es necessiten és fonamental. Això manca i cal que els de dalt es posin les piles. És per això, que és molt important no perdre el caire lluitador de sempre, reivindicar, formar AFAs als centres on no n'hi ha i pertànyer a les que ja existeixen i, des d'aquí, fer pinya a la comunitat educativa per exigir que aquestes mancances deixin d'existir. Tenim la gran sort que ens acompanyen als nostres centres educatius unes direccions i uns clausures amb uns projectes innovadors i meravellosos, que es preocupen per l'alumnat i les famílies del seu entorn i que fan barri. Per això és important posar en valor la seva feina i recolzar-los en la demanda de millores, que, finalment, repercuteixen directament en els nostres infants. Visca l'escola pública!!

Meritxell López ✍️

En record de Xavi Cañadas

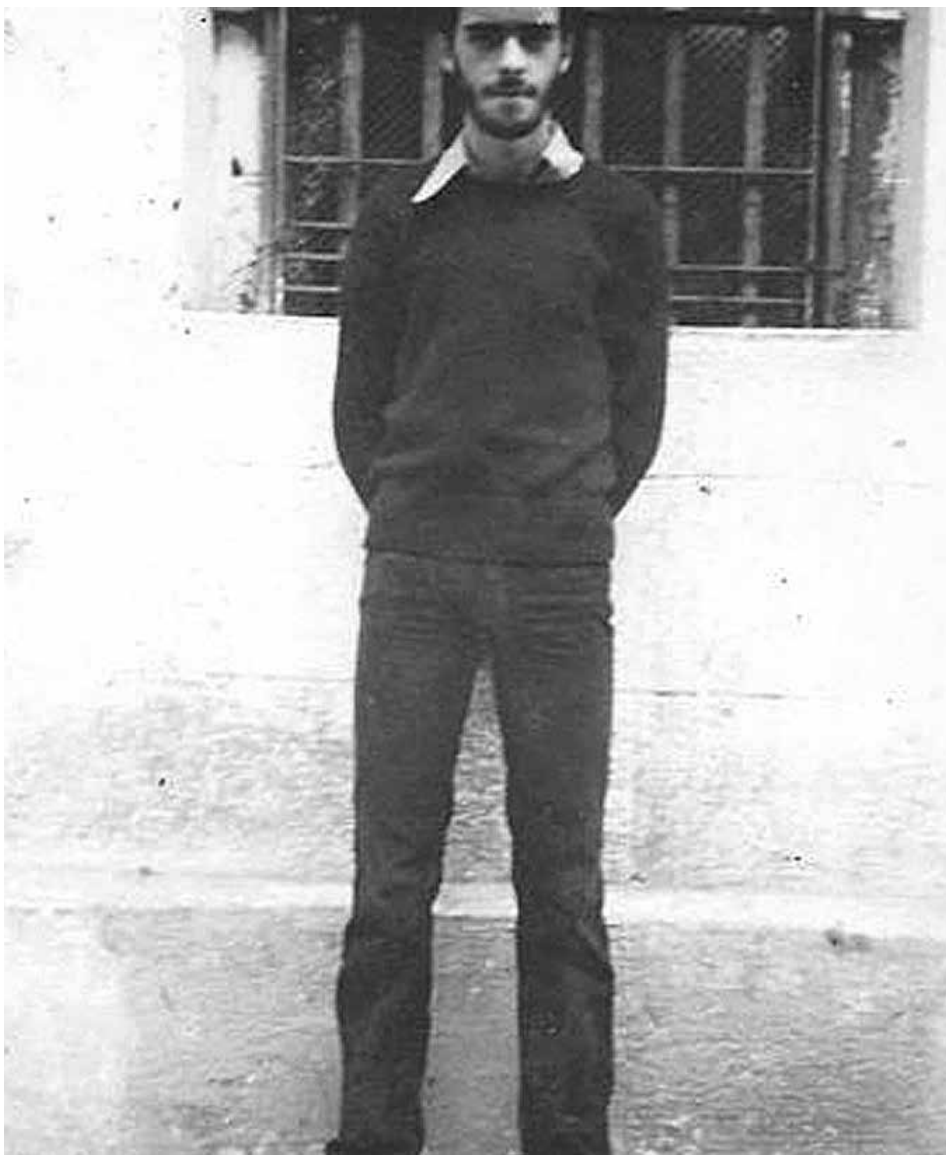
El Xavi ens va deixar inesperadament el passat 15 de maig. Va ser una persona molt vinculada al barri, al Casal i a aquesta revista. Per això, no volem ni podem deixar passar la oportunitat de fer-li aquest sentit recordatori. Allà on siguis, que la terra et sigui lleu company!

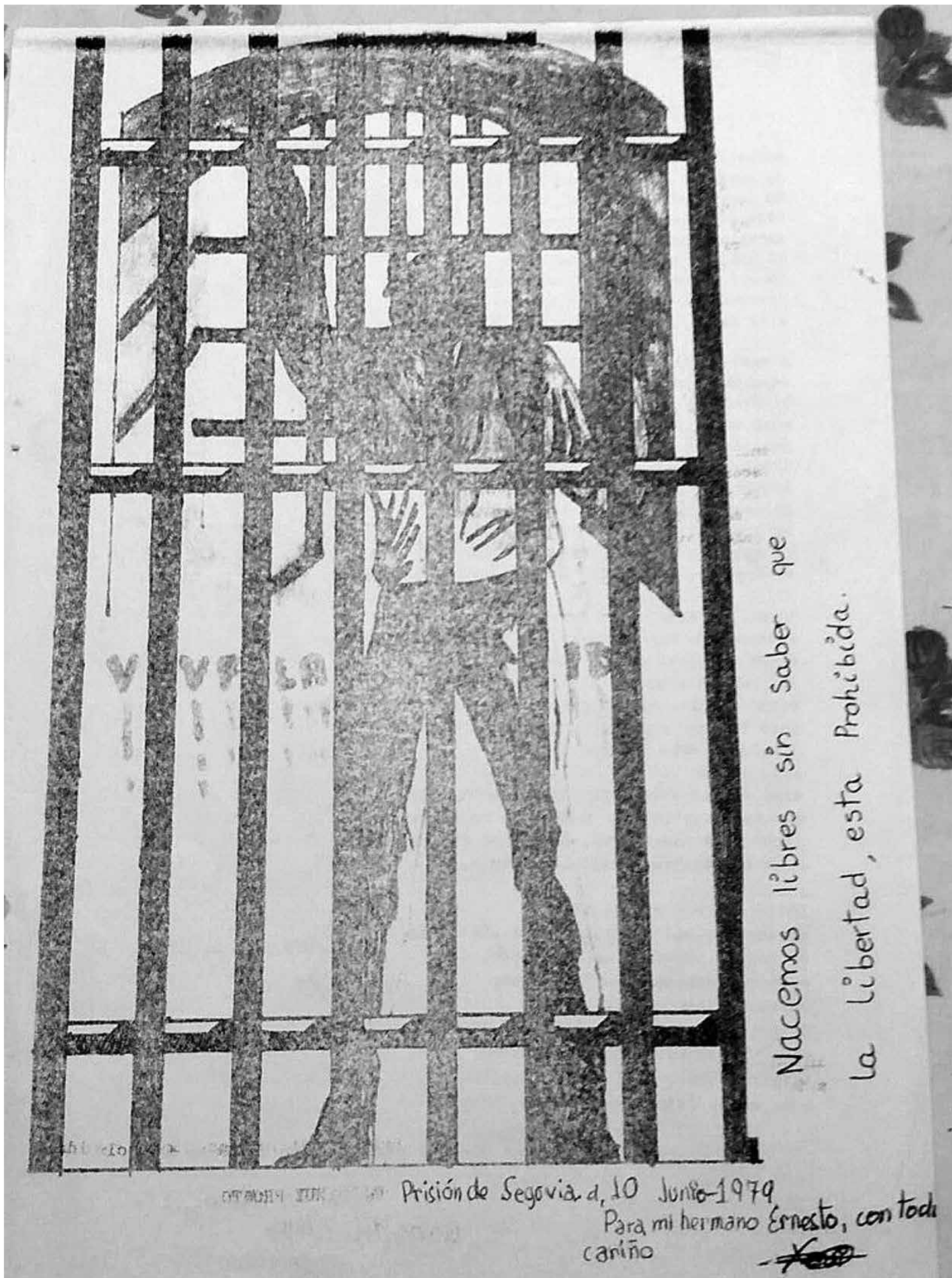
El Xavi era veí del barri. Va néixer l'any 1958 i havia crescut al carrer del Pou. Va ser militant llibertari, va estar vinculat al moviment estudiantil i obrer durant la transició. Va ser víctima del muntatge policial del Cas Scala, l'any 1978, per la qual cosa va passar vuit llargs anys tancat a la presó. En sortir de la presó, va tornar al barri, on va ser acollit calorosament pel veïnat. Tant és així, que va ser el primer treballador del Casal de Barri, l'any 1988. La gestora del moment va pensar que ningú millor que ell per començar aquest projecte que avui encara gaudim. Anys més tard, el 2011, va ser un dels membres fundadors d'aquesta revista, on va estar escrivint articles durant una bona pila d'anys, portant la secció d'actualitat, 'Ara x ara'.

Per recordar-lo, publiquem aquestes dues fotos seves: una, de jove, i una, ja més gran. Moltes de nosaltres l'hem conegut al Casal. A continuació publiquem un dibuix que va fer a la presó, per al seu germà petit, i un poema que va escriure, també des de la presó, dedicat a la seva mare. També publiquem un article que va escriure en el número 1 d'aquesta revista, la primavera de 2011, que explica com va ser la seva infància al barri. I, finalment, publiquem un full informatiu que es va repartir pels barris, quan les famílies dels afectats estaven lluitant per denunciar el muntatge policial del Cas Scala, i que, amb aquest objectiu, van organitzar un acte al parc de la Guineueta.

Desitgem que aquest humil homenatge sigui compartit per moltes de les persones que llegiu aquesta revista i que el record d'en Xavi segueixi viu en totes nosaltres per molts anys. Salut!

Redacció

Nacemos libres sin saber que
la libertad, esta Prohibida.

Prisión de Segovia, d. 10 Junio-1979
Para mi hermano Ernesto, con todo
carino ~~X~~

Aquest dibuix es va publicar a la revista de l'escola Benjamí, a la Trinitat Nova, on estudiava el seu germà petit i la seva mare formava part de l'AMPA d'aquell moment. Aquesta revista va dedicar uns espais a parlar del cas Scala i del Xavier Cañadas.

Quan érem infants

Madre

Estoy cansado madre, cansado
de esperar, de seguir soñando día a día,
de seguir pensando en el pasado,
deja que descanse en tu regazo,
estoy cansado madre, cansado
de gritar, cansado de callar,
de vivir sumido en los recuerdos
interminables, deja que me siente
a tu lado, deja que descanse, Madre.

A veces te he gritado madre, a veces
para decirte lo que no podías
comprender, ahora comprendo, ¡Hubiera
sido mejor explicarte sin gritar,
con la boca sonriente, con los ojos
llenos de alegría! ¡Hubieras entendido!
A veces me he olvidado de ti, pero
no he sido yo quien te ha olvidado,
ha sido el tiempo, el sufrimiento,
la cadena que me impide abrazarte,
el destino, la muerte, madre.

Siento en ésta noche madre, la
ausencia de tus caricias, de tus besos,
siento en ésta noche, como las lágrimas
del recuerdo brotan a mis pupilas,
siento madre, siento porque he nacido para sentir,
para llorar, para reír, para sentir madre.
Siento en ésta noche madre, el
frio de los vientos del norte, el
aire de las nubes del sur y siento madre
que no tengo cobijo madre, que no tengo
lugar para esconderme, que tengo que salir
a la intemperie, para vivir madre.

Estoy cansado madre, cansado
de esperar, de seguir soñando día a día,
de seguir pensando en el pasado,
deja que descanse en tu regazo,
estoy cansado madre, cansado
de gritar, cansado de callar,
de vivir sumido en los recuerdos
interminables, deja que me siente
a tu lado, deja que descanse, Madre.

Xavi Cañadas

Con todo el cariño de tu hijo que no te olvida.

Hasta muy pronto.

9 de septiembre de 1980

Fa molts anys d'allò, però, un dia, ho
vàrem ésser. Des de casa meva, un
quart pis del carrer del Pou, es veia
Collserola i el castell de Torre Baró.

Jugàvem sempre al carrer, a fer ballar la
baldufa que jo sempre tirava a l'estil de les
nenes, a bitlles de fang i de vidre, a la llima,
a tocar i parar, al mocador, a amagatalls
o a cavall fort, a la xarranca o a "mamàs i
papàs" amb la nena del carrer q u e
més t'agradava i ens passàvem els dies
fent esport lliure donant voltes i voltes a
l'illa de pisos de Pou, Tissó, Molí i Poeta
Massifern. Jugàvem a futbol amb pilotes
de veritat i amb pilotes de mentida, a indis
i americans, a policies i lladres. Ens barallà-
vem entre bàndols de diferents escoles o
de diferents classes; d'una mateixa escola
o de diferents grups d'una mateixa classe,
encara no existia, però, la violència escolar
moderna, que era la mateixa d'ara però
no havien progressat tant.

Quan plovia, els carrers s'omplien de
fang i fèiem els nostres rierols i vaixells de
paper navegant fins arribar a les preses
per deturar el decurs de l'aigua i les nostra
mares s'emprenyaven sovint perquè arri-
bàvem a casa enfangats, bruts i amb algu-
na ferida a les nostres cames de faldilles i
pantalons curts.

No va durar gaire però aquella infan-
tesa de felicitat. Tot seguit va començar a
arribar la modernitat, el progrés, i aquells
carrers de fang, a poc a poc els van anar
convertint en grisos camins d'asfalt alta-
ment contaminant i cancerigen, pensats
no pas per a jugar sinó perquè hi circules-
sin els cotxes que, encara no ho sabíem,
assassinaven.

I van començar a fer blocs cada vegada
més alts amb aquelles bigues prohibides
a Europa que, encara no ho sabíem, però
van anar caient.

De sobte, des del quart pis del carrer
del Pou, ja no vaig veure mai més ni Coll-
serola ni el Castell de Torre Baró i fins i
tot, quan vaig créixer una mica, gairebé
li podia donar la mà al veí dels números
senars.

Abans de la modernitat i el progrés en-
cara podíem jugar i esdevenir infants com
cal.

¡Pobres infants els d'ara que només
poden restar tancats a casa veient un es-
pectacular invent que, encara que llavors
no ho sabíem, elimina la capacitat del rao-
nament! Pobres infants de les consoles o
la "Play Station".

Pobres infants els d'ara! I quina merda
de progrés...!

Xavi Cañadas

María Rosa López, María Pilar Álvarez, Luis Muñoz, Francisco Javier Cañadas, Arturo Palma y José Cuevas, miran al fiscal cuando éste hace públicas sus conclusiones

Mayo - 81

POR LA REVISION DEL JUICIO DEL "CASO SCALA"

ACTO INFORMATIVO

Han estado **tres** años encerrados en cárceles y penales sin que nadie les hubiera juzgado. Son vecinos, compañeros de estas barriadas que un día se les detuvo acusados de ser los autores del incendio de Scala.

Ellos, sus familiares, pedían, gritaban, exigían que se celebrara el juicio.

Por fin, el pasado mes de Diciembre, del uno al cuatro, se celebró. Ninguno de los testigos los reconoció, las pruebas de la acusación fueron irrisorias, llegándose a presentar como prueba una pistola de plástico. Gambin seguía viviendo tranquilo en su pueblo y nadie lo detenía y obligaba a comparecer al proceso. El fiscal solo pudo acogerse a las declaraciones firmadas en comisaría bajo torturas.

Fue un juicio "de conciencia". ¿Para limpiar la conciencia de quien? ¿Acaso de los verdaderos culpables que nunca se sentaron en el banquillo?. El juicio no contó con el debido apoyo y solidaridad y la opinión pública siguió mal informada. Triste condena hubo: 17 años para cada uno de los tres acusados.

Ante la farsa del juicio, ante la gravedad de las penas impuestas, y las irregularidades observadas, los abogados defensores han recurrido al Tribunal supremo y éste se pronunciará al respecto en el plazo de dos o tres meses. (Esperamos que no haya el mismo retraso que para celebrar el juicio).

Es importante que el juicio se revise. Es mucho lo que han pasado los compañeros en los muchos meses que llevan de prisión. Para nosotros son inocentes. ¡QUE SE REVISE EL JUICIO! No podemos permitir que sigan encerrados.

Sus familias han estado casi solas, las asociaciones de vecinos, los Partidos políticos, no hemos estado a la altura de las circunstancias. Reconocemos nuestros fallos y hoy nos ponemos a su lado y EXIGIMOS LA REVISION DEL JUICIO.

¡VECINO, VECINA! Pedir escuelas, semáforos, el metro, es el pan nuestro de cada día. Nadie duda de que es importante, pero hoy como trabajadores hemos de solidarizarnos con nuestros compañeros en prisión. La lucha por un barrio mejor y la defensa de la libertad y de los derechos humanos es una misma lucha.

ACUDE a nuestro acto. El que esté interesado podrá firmar el escrito que pide la pronta revision del juicio.

OS ESPERAMOS

CONVOCAN: Coordinadora de Asociaciones de Vecinos del Dist. IX-Zona Norte (AA.VV. de "9 Barrios", Turó de la Peira, Porta y Torre Llobeta)
Familiares de los acusados

APOYAN EL ACTO: Consell de Distrito IX-Zona Norte
MCC - PCC - PC M-L - PSUC

EL PROXIMO SABADO día 16 a las 7 de la tarde, celebraremos un acto informativo y de SOLIDARIDAD en el Parque de la Guineueta. Uno de los abogados defensores, una representante de las familias, nos explicarán como están las cosas y el porque es importante REVISAR el proceso.

Guanyadores Sant Jordi '23

Publicuem els textos guanyadors del concurs de Microrelats i Poesia curta d'enguany, organitzat per la comissió literària del Casal "Paraules indòmites". L'entrega de premis es va fer el dissabte 22 d'abril, amb l'actuació estel·lar de Santi Calleja. A partir de gener obrirem convocatòria pel concurs de l'any que ve. Us hi esperem!

1er PREMI POESIA:

*Carlos Ruesca Rodríguez,
"En pugna i en excés"*

Em ric d'aquesta ànima engabiada
pel cos que l'embolcalla de vida
i feblesa, que és el llenç de la ferida,
quan ella va i s'eleva, extasiada.

Sí, s'eleva i aquest món deixa enrere,
confont la serietat i la broma;
és la naufraga entre el plom i la ploma,
boja d'ideals la veritat altera.

Em ric de la seva unitat perfecta
que perfila la personalitat,
unívoca i diàfana, en efecte.

Què fa que un mateix sigui qui és?
Deixa enrere el mite de la unitat,
som mil ànimes en pugna i en excés!

2on PREMI POESIA:

Inés Navarro Clarà, "Anorèxia"

Vas ser ornament circular d'asteroides
cenyint els malucs
d'un planeta adolescent

portador de fibula romana
la bacanal era foradar-te
més, més, més...

corretja
que encarcerava

soga
lacerant la pell.

estranguladora

1er PREMI MICRORELATS:

Miguel Angel Cejudo, "Separación de bienes"

Juez y abogados llegaron a un acuerdo amparado por la actual ley, injusta para muchos. Los recién divorciados procedieron a firmar el documento y después pasaron a un almacén para recoger a su hijo, que estaba perfectamente cortado longitudinalmente e introducido en dos urnas de formol, tal como habían solicitado.

2on PREMI MICRORELATS:

Carolina Bernal, "Miedo"

- Eii!. Todas mirando hacia abajo, no hay nada que ver.
Alguien dice susurrando: Paquita fue hacia allí y no volvió.

3er PREMI MICRORELATS:

Inés Encuentra Martínez, "La librería"

A l'entrar a la botiga va notar que quelcom la pertanyia.

Les seves prestatgeries congestionades de llibres, quaderns, còmics i material de papereria la retornaven a la seva infantesa.

Havia tornat a penetrar en aquell món del paper, de la tinta, dels llapis i del colors, que la van envoltar fa una pila d'anys.

El taulell, cobert amb la premsa del dia i les revistes en color, precedia als propietaris de la papereria.

Li van preguntar:

- Què desitja?

-Olorar.

3er PREMI POESIA:

Óscar Sánchez García, "Nostalgia"

En mí aún siento el intenso salitre
de la tan querida y alejada playa;
-su rumor en este silencio calla,
al igual que el clausurado pupitre-.

La distancia posee alas de buitre:
-planea, se lanza, salta la valla
del tiempo y nos hiere con su metralla-.
¡Oh!, ¿quién será el que a tu destino arbitre?

El recuerdo no es más que grave ausencia
extraviada en nuestro yo más profundo;
-un abismo sin fin como una fosa-.

La nostalgia es nuestra única creencia;
sobre ella mis inestables pies hundo,
¡en una arena húmeda y caprichosa!

“Sobretot, blindar l'educació”

Respecte a l'educació en general i al barri de la Prosperitat

1- Quina és la situació de l'escola pública actualment?

El bé més preuat d'una societat és l'educació dels joves i adolescents. L'escola i pública ha de ser el garant de la democràcia, de l'equitat i fomentar la cohesió social. Les administracions educatives haurien de prioritzar, per sobre de tot, el benestar educatiu i aportar tots els recursos humans i temporals per fer-ho possible i, sobretot, blindar l'educació dels canvis sociopolítics, per poder estabilitzar i crear un sistema fort i de referència, d'accés universal i oferint oportunitats educatives a temps complet a tots els infants. Al barri de la Prosperitat, no molt diferent de la resta de barris de la ciutat i de Catalunya, la nostra escola pública és cada vegada més forta i consolidada, amb excel·lents professionals i donant resposta social als reptes, més enllà dels suports de les administracions que, donada la població creixent de La Prosperitat, envers la resta de la ciutat, són insuficients i haurien de créixer al mateix ritme que la població.

2- Quins són els seus reptes?

El principal repte de l'escola pública és la falsa rumorologia que sovint l'acompanya. Sovint es qüestiona la diversitat cultural i social dels centres sense pensar que vivim en una societat mixta i que, aprendre a viure i conèixer, és el principal objectiu; cap ésser humà és superior a l'altre; senzillament, tots som diferents. Aquesta riquesa humana i d'aprenentatges enforteix les escoles. Però, sense oblidar que fan falta recursos humans i temporals per acompanyar aquest procés. Hi ha un repte general de tot el sistema educatiu -públic, concertat i privat-: els constants canvis que les polítiques educatives fan, sense que el sistema tingui prou temps d'avaluar, amb anys d'evolució estable i sistemàtic, i els equips educatius de formar-se amb el temps necessari per a la reflexió. El repte de l'escola pública a La Prosperitat és poder donar cabuda a tot l'alumnat del barri i que no hagi de marxar fora i que l'escolarització 0-18 sigui extensa, oferint recorreguts educatius enfortits i en xarxa.

3- Quines són les mancances de l'administració per poder fer front a aquests reptes?

Continuar amb una planificació de creació o conversió de centres, tot escoltant als principals protagonistes: docents, associacions de veïns, alumnat de graus

superiors... i tenir present l'alt índex de mobilitat de la ciutat que, en molt casos, sobretot de persones, hi ha al barri de La Prosperitat. Cal una inversió en persones professionals dels serveis socials, increment de suports educatius universals als centres i una xarxa forta entre salut-educació. Les administracions han fet un canvi positiu d'apropament al territori i poder així detectar les necessitats, però els recursos són finits i cal invertir més en educació.

4- Hi ha diferències entre els diferents districtes de Barcelona pel que respecta als equipaments de les escoles públiques? I amb els recursos de què disposen?

La ciutat de Barcelona és molt gran i diversa. En el nostre propi districte comptem amb barris molt diferenciats, amb recursos molt diferents i complexitat social. Els equipaments del nostre districte estan millorant, però el parc educatiu és gran i, durant molt anys, la inversió ha estat dèbil; per això ara costa tenir els nostres centres als nivells més òptims. Cal tenir els centres públics dignes i atractius: pintats, nets, enjardinats, amb l'entorn cuidat i amb espais d'ús social fora de l'horari lectiu, com a punt de cohesió social i foment de la cultura.

L'actual sistema educatiu està ple de bones intencions, de molts objectius però li manca els recursos

5- Al barri de la Prosperitat, quins factors fan que sigui necessari augmentar els recursos per poder fer que l'alumnat tingui les mateixes oportunitats que en altres barris de Barcelona?

El nostre barri està creixent en els darrers anys de manera exponencial, això fa que: 1- La vivenda sigui sovint objecte d'especulació i amb famílies vivint en condicions poc favorables, en una o dues habitacions sense més espais. Aquest és un dels aspectes que més repercuteixen en l'educació dels infants. 2- La Prosperitat està essent un barri aïllat de la pròpia migració de la ciutat, canvis entre districtes i això està generant la necessitat de més recursos socials, mèdics i educatius per donar resposta a l'increment de població. 3- Cal incrementar els centres d'adults: fomentar la cultura a totes les edats. Un alumne que

té un entorn que valora i promou i que accedeix a la cultura, és un alumne amb moltes garanties d'èxit personal i social. 4- L'alumnat de La Prosperitat necessita tenir accés a activitats de temps de lleure (extraescolars) i casals que siguin de qualitat; utilitzar els equipaments del districte de manera gratuïta, com les instal·lacions de Can Dragó, sovint en dessús dins del propi horari lectiu i poc utilitzat pels centres en temps de lleure. La manca de serveis culturals, d'oci de qualitat, al barri, és molt important i preocupant.

6- Què cal fer per millorar l'escola pública, tant des de l'administració com des del territori?

Ens hem de creure de debò que el model universal d'educació és el públic, aquell que acull a tothom, on les persones professionals estan essent avaluades constantment per les administracions com a garantia de qualitat. On, a l'alumnat, es tracta a tothom per igual, a la vegada que també és personalitzen els seus aprenentatges. Les administracions han d'incrementar i avaluar els recursos que són necessaris i, des del territori, cal cuidar-los, fer-los sostenibles i tenir un compromís fort envers l'educació pública. No s'hi val només instal·lar-nos en la queixa i la demanda com a sistema, també ha d'anar acompanyat de propostes i de treball en xarxa com a comunitats educatives i treballar conjuntament pels projectes socioeducatius de cada centre. Crear una xarxa col·laborativa entre centres i entre famílies, compartir però NO competir. Difusió d'experiències d'èxit, que, a La Prosperitat i a Nou Barris, en tenim moltes i de molta qualitat, però sense visibilització més enllà del propi centre o dels propers. Valorar la qualitat del personal educatiu de les escoles públiques, experts en dissenyar recursos, optimitzant el que tenen per cercar solucions i innovacions per la millora de tot l'alumnat.

7- Com és la diversitat i com es du a terme la integració de les persones novingudes a l'escola?

La mobilitat de les persones dins del món és un dels trets humans: canviar per millorar, per cercar noves oportunitats. Els moviments migratoris han existit sempre i, gràcies a la mobilitat, no sempre volguem i massa vegades com a rescat de vida, moltes persones i cultures han pogut fugir de situacions incertes que no havien triat o no podien canviar. El que ha canviat en els anys és la capacitat que tenim els hu-

mans en ser acollidors, de ser empàtics, de posar-nos en la pell dels altres i de ser generosos. La individualitat de les persones i les societats fa que massa vegades veiem als altres com una amenaça o una manca de recursos per a mi i els meus. Aquesta visió individualitzadora està fent molt mal a la societat i als infants i adolescents que ho viuen a diari. Aquesta manca de valors humans ens està deshumanitzant. Per això la importància d'una escola pública que cohesiona i promou l'equitat i fa dels valors una actitud positiva i promou una societat acollidora. En un centre educatiu l'acolliment de les persones novingudes sempre és des del respecte, l'acompanyament i establint vincles entre famílies, essent solidaries entre elles. L'alumnat dels centres públics pot ensenyar molt als seus adults de com acollir, de no jutjar i d'aprendre entre iguals. Els infants no discriminen per raons de sexe, origen o religió, però massa vegades sí que ho fan els adults. Ens cal escoltar i aprendre més de la bondat i generositat dels infants.

8- Com afecta la nova era digital als infants?

Els nostres infants han nascut en l'era digital, per tant, forma part del seu entorn i de la seva cultura. Com tot, cal aprendre a utilitzar les eines digitals i fer-ne l'ús adequat. Les eines digitals estan al servei de les persones, però no podem ser dependents de les pantalles. El que fa mal és el model que les persones adultes en fem davant dels infants, quin exemple els donem, massa vegades veiem als alumnes sortint dels centres educatius d'una mà dels pares i l'altra amb un mòbil. On queda la relació oral pares-fills? Evidentment és més fàcil donar-los un mòbil i que no parlin o molestin. Però després, quant es fan grans, es queixen que no els expliquen res.... Cal-

dria fer-se la pregunta: he potenciat el diàleg amb el meu fill/a? Els infants són altament vulnerables a les imatges ràpides, de vius colors i als missatges curts. Això fa que el seu nivell de concentració disminueixi i que fàcilment es cansin de les coses, també pot afectar neurològicament l'estímul continuat d'imatges ràpides, com videojocs i de colors i sons impactants. En els centres educatius públics estem fent una tasca important de cultura digital als infants: com utilitzar-los, els límits i els perills que les xarxes socials tenen i el respecte a la pròpia intimitat i a la

dels companys i companyes. Molts centres, però, ens estem plantejant estendre aquesta formació digital a les persones adultes dels entorns educatius.

9- Què en penses del sistema educatiu actual?

L'actual sistema educatiu està ple de bones intencions, de molts objectius però li manca els recursos, com els de l'escola inclusiva, per ser eficient i respondre a la realitat socio-cultural dels centres. És un sistema positiu en la mesura que és universal, educació per a tothom, inclusivament, ja que acull a tot infant, i socialitzador perquè, en un centre educatiu públic, és l'únic lloc on podem trobar tota la societat representada i junta.

Respecte a l'escola Mercè Rodoreda:

1- Quina és la situació de l'escola Mercè Rodoreda en aquests moments?

L'escola, en aquest moment, està vivint un moment dolç, de calma educativa, de co-creació docents-famílies i amb pràctiques educatives innovadores i una part d'internacionalització del projecte socioeducatiu. L'escola, el curs 23-24, farà 40 anys i, recordant els orígens, l'escola Benjamí i Muebles Narciso, més de 60 anys fent educació a Nou Barris. L'equip educatiu àmpliament compromès i amb un projecte de referència com escola

360, educació a temps complert. L'equipament de l'escola està obert al barri de La Prosperitat més enllà de l'horari lectiu, cada dia; el darrer guany per al barri: obertura de la biblioteca de l'escola per a ús del barri, els dissabtes al matí, amb una bibliotecària, juntament amb els patis dels centres oberts als veïns i tres dies a la setmana fins les 19h. Ara ens cal un conserge de tardes i una bibliotecària més hores perquè aquest servei cultural al barri sigui més ampli.

2- Com és la vostra relació, tant amb les famílies del centre, com amb la resta de veïnat?

Les relacions que estableix l'escola són obertes i bidireccionals, estem sempre oberts al diàleg i millores. Potenciem aquelles activitats que provenen del propi barri o del districte i, sobretot, donant veu i oportunitats a organitzacions joves que vulguin iniciar un projecte propi, de temps de lleure o altres. El projecte socioeducatiu de l'escola respon al nom de "Prosperem Juntes: cuidem-nos 24/7", escrit de forma col·laborativa entre equip directiu, entitats, docents, educadores i destacant la importància de la pertinença a La Prosperitat, educació de proximitat, sostenible i volguda.

3- Participeu en xarxa amb el barri?

L'escola participa en totes les activitats i xarxes del barri en diferent mesura, no podem assistir a tots els llocs, però estem informats i tothom sap que pot comptar amb l'equip humà del centre i amb l'ús social obert al barri. Formem part del grup d'escoles de La Prosperitat que, enguany, hem obert una part de les activitats de lleure a tots els infants del barri, entre altres xarxes actives.

4- Per què heu decidit participar en els patis oberts i què penseu que això aporta al barri?

Fa més d'11 anys, vam sumar-nos al projecte ja existent de Patis Oberts de l'Ajuntament de Barcelona, on obrim els patis de l'escola tots els dissabtes al matí amb una monitora municipal de control, oferint així més serveis als infants, famílies i veïns i espais de jocs cuidats que al barri de La Prosperitat no en tenim molts. L'ús social dels centres educatius, com equipaments de la ciutat que són, hauria de ser una prioritat i una realitat, més enllà de

Continua a la pàgina següent >>>

pocs centres que ens creiem que ha de ser així. Sovint no hi ha espais de trobada per a joves, o per a avis o veïns... per què no utilitzar un espai públic com és un centre educatiu? Hauria de ser així i que les administracions dotessin de recursos suficients per fer-ho sostenible. Un espai conegut, de proximitat i cuidat per totes les persones del territori.

5- Per què heu tirat endavant el projecte de la biblioteca oberta? Quines dificultats heu trobat per aconseguir-ho? Què necessiteu perquè el projecte pugui perdurar en el temps?

Si no teníem cap biblioteca propera, ni serveis educatius..., ho fariem nosaltres. Per incrementar el nivell educatiu dels infants, calia promoure la biblioteca i la mediateca. Ens ha costat molts anys sumar l'acompanyament i suport de les diferents administracions, explicar la fortalesa del projecte i el futur que ben segur tindrà en altres centres educatius, exportant la nostra experiència per fer una xarxa de biblioteques escolars obertes. Una biblioteca diferent, on poden els infants fer treballs en grup, individual, venir amb famílies, comptant amb un espai per a infants 0-3; també, per facilitar que les famílies puguin venir, mobiliari per treure els llibres i jocs al pati... potenciar la lectura i els jocs com a estimulació per a tots els aprenentatges. De la mà de la biblioteca de Roquetes, vam dissenyar el projecte i continuem col·laborant, essent la mediateca/biblioteca de l'escola "La Mediateca del Max", nom de la mascota que l'alumnat ha triat per a la biblioteca: un ratolí divertit i lector. Vam transformar els patis de l'escola i unir-los amb l'espai de la biblioteca, fent-la accessible i dissenyada conjuntament per ser utilitzada en horaris amplis. Actualment, els dissabtes, comptem amb una bibliotecària i una monitora de patis, de la mà de Patís Oberts i Pla de barris. Però cal que aquesta proposta creixi més, tenim més demanda però no podem acollir-la per manca de bibliotecària entre setmana ni conserge de tarda. Cal que les administracions dotin d'una bibliotecària i un conserge per poder-ne garantir el bon funcionament. No oblidem que les persones usuàries d'aquest gran espai són alumnes, els infants i adolescents del barri, famílies i veïnat. Per això, la implicació de tothom per la continuïtat del projecte és bàsica.

CASAL

Trivial nights amb Promosalut

Joan Linux / 9 barris imatge

El passat 31 de maig, al Casal de Barri i en el marc de la Festa Major de la Prosperitat, vam fer la primera edició de la nit de Trivial de Promosalut titulat: **sexe, drogues, tapes i sol!**

Hi van participar 14 grups, malgrat que dos d'ells no van acabar totes les rondes, van sumar més de 60 persones, ben diverses entre elles.

Vam discutir, vam competir, ens vam picar i, sobretot, vam riure amb l'esbojarrada i divertida conducció del Rufi (després de veure els resultats de les eleccions, ja ens calia riure, ja...).

Volem donar les gràcies a totes les persones que heu participat d'una manera o una altra en aquesta activitat: bé jugant i explicant les respostes (gràcies, "chicas Fresas", per explicar tan bé què era el sexting, i gràcies, "nou worries", per compartir el premi amb "pestañemos"!!), bé participant amb els premis (mil gràcies, Gemma, per la cistella saludable, i gràcies, bar del Casal, per les tapes!!).

Però també volem aprofitar aquest espai per explicar, amb una miqueta més de calma, les 5 preguntes que van generar més polèmica o que no van ser respostes de manera correcta per més grups:

1. A més temps exposats al sol, més vitamina D produïm. Aquesta resposta és falsa. De 10 a 15 minuts al dia en

el dors de les mans, braços i cara és suficient per produir vitamina D. Una major exposició no implica una major producció de vitamina, tot i que altres factors, com dies ennuvolats o tenir pells molt pigmentades, poden reduir la quantitat de vitamina D que generen les nostres pells. La vitamina D també es pot obtenir amb determinats aliments o suplementes dietètics. Així, no per estar més temps al sol, tindrem més vitamina D! I, ara que ve l'estiu (encara que ho hauríem de fer tot l'any) i que estarem més temps exposades al sol, no ens hem d'oblidar de protegir-nos del sol, independentment del color de la nostra pell!

2. Quina de les següents és certa? a) Rentar el pollastre, mata les bacteries; b) Totes les amanides són saludables; c) Els fruits secs no engreixen; d) Els carbohidrats són dolents per a la salut. La resposta correcta és que els fruits secs no engreixen. De fet, tenen un efecte saciant, que pot ajudar a controlar el pes. Però, si es consumeixen en grans quantitats i com a suplementes de l'alimentació, sí que poden fer guanyar pes (però això, com tot). Tots els grups que van fallar aquesta pregunta van respondre que totes les amanides són saludables. Això no és correcte, ja que hi ha amanides

que poden portar quantitats grans de fregits (pollastre, bacon, pa...), greixos (mantega, maionesa), etc.. D'altra banda, els carbohidrats (pa, pasta..) són una font d'energia, nutrients essencials i fibra indispensables per a l'organisme i els hem de consumir com a part d'una dieta equilibrada. Per últim, cal recordar que moltes bacteries són immunes a l'aigua i, en rentar el pollastre, l'únic que fem és estendre-les més. Les bacteries es maten en cuinar el menjar a 75 graus o més.

3. Els preliminars no és follar/no es consideren actes sexuals. Aquesta pregunta va generar molta polèmica i un gran debat! Aquesta afirmació és falsa. De fet, es fa servir el concepte "preliminars" per anomenar totes les pràctiques que no són una penetració. Es relega tota la resta de pràctiques (mal anomenades preliminars) a un segon terme, com a eines facilitadores per fer la penetració, quan, sovint, poden ser pràctiques més plaents. I, alhora, s'exclouen moltes relacions en què hi intervenen un penis i una vagina. El sexe ha de ser un joc que posi el plaer al centre, on totes les pràctiques sexuals siguin igual d'importants i vàlides. La penetració penis-vagina hauria

de ser una pràctica més, com totes les altres. Ni millor ni imprescindible.

4. El tabac és una droga amb efecte depressor, que ajuda a relaxar-se. Aquesta afirmació és falsa. El tabac és una droga estimulante: accelera el ritme intern del cos i disminueix la sensació de gana. La típica frase de "fumo un piti per relaxar-me" no concorda amb els efectes reals que té el tabac sobre el nostre cos. En realitat, aquesta sensació de relaxació que genera no és més que la recompensa que sent el nostre cos al re-introduir la substància per la qual hem generat una dependència. El cervell detecta una disminució dels nivells de nicotina i en demana més, produint una sensació de malestar i estrès a la persona (el famós mono), que es calma amb l'administració de la substància; però la nicotina en si mateixa no té un efecte relaxant.

5. Que és pitjor?: 1. No beure entre setmana i prendre's 6 cubates cada cap de setmana (per ex: 3 divendres i 3 dissabte), o 2. Beure una 1 birra cada dia de la setmana. És pitjor beure 6 cubates cada cap de setmana. El consum d'alcohol que fa una persona és calcula amb una mesura que s'ano-

mena UBE (Unitat de Beguda Standard). Els cubates equivalen a 2 UBE, i les birres (una Mitjana) a 1. El consum se sol calcular per setmana. Així, 6 cubates serien 12 UBEs i les birres 6 UBEs. Encara que es considera que qualsevol quantitat d'alcohol es perjudicial per a la salut, es considera que hi ha un consum de risc si se superen les 4 UBEs diàries o 28 setmanals, en homes, i 2 UBEs diàries o 17 setmanals, en dones.

6. Vertader/Fals: Les drogues inhalades i injectades generen més addicció que altres. Aquesta afirmació és falsa. En el top 5 de les substàncies més additives trobem l'heroïna, la cocaïna, el tabac (nicotina), els barbitúrics i opiàtics i l'alcohol. L'addicció envers una substància no depèn només de la via d'administració i de la substància en si mateixa, sinó que també depèn de la pròpia persona, el tipus de consum que en realitza i el context del mateix.

Esperem poder fer una altra edició de nit de trivial on aprendre i riure. Des de **Promosalut Prospe** us volem desitjar un molt saludable i feliç estiu! Cui-deu-vos i cuidem-nos!

Promosalut Prospe

Joan Linux / 9 barris imatge

ARBRES DE LA PROSPE

Tabebuia

NOM CIENTÍFIC: *Handroanthus heptaphyllus*

NOM CATALÀ: *Tabebuia*

NOM CASTELLÀ: *Tabebuia*

Quan l'Alberto va "descobrir" aquest arbre florit, a primers de maig, me'n va enviar fotografies i, quan, amb una aplicació al mòbil, el va identificar encertadament, vaig tenir una sacsejada emocional. Deixeu-nos, per una vegada, entrar en el terreny personal. Sense gaires dubtes, podem dir que les primeres tabebuies van arribar a casa nostra de la mà del planterista Sebi Torrent, d'Anglès, comarca de la Selva, els anys noranta del segle passat.

Amb en Sebi, amant de les plantes i dels arbres i palmeres especialment, ens unia una forta i entranyable amistat. La seva desaparició, molt prematura, va ser un cop dur. En Sebi era una persona i un personatge excepcional. El 1996, amb la Mercè i ell, vàrem visitar els Viveros de Lobos, ciutat propera a Buenos Aires, on, el també amic, Omar Proietto, preparava les tabebuies i altres espècies per al llarg viatge transoceànic, dins de con-

tenidors. Com podeu veure la tabebuia porta molt poc temps als nostres espais verds. La intuïció i els coneixements d'en Sebi no podien fallar.

Fins ara, ha demostrat una bona capacitat d'adaptació i sense mostrar afectació per malures i per la contaminació. Es troba de forma natural en boscos del sud de Bolívia, sud de Brasil, nord d'Argentina, est de Paraguai i Uruguai, a la conca dels rius Paranà, Uruguai i Paraguai.

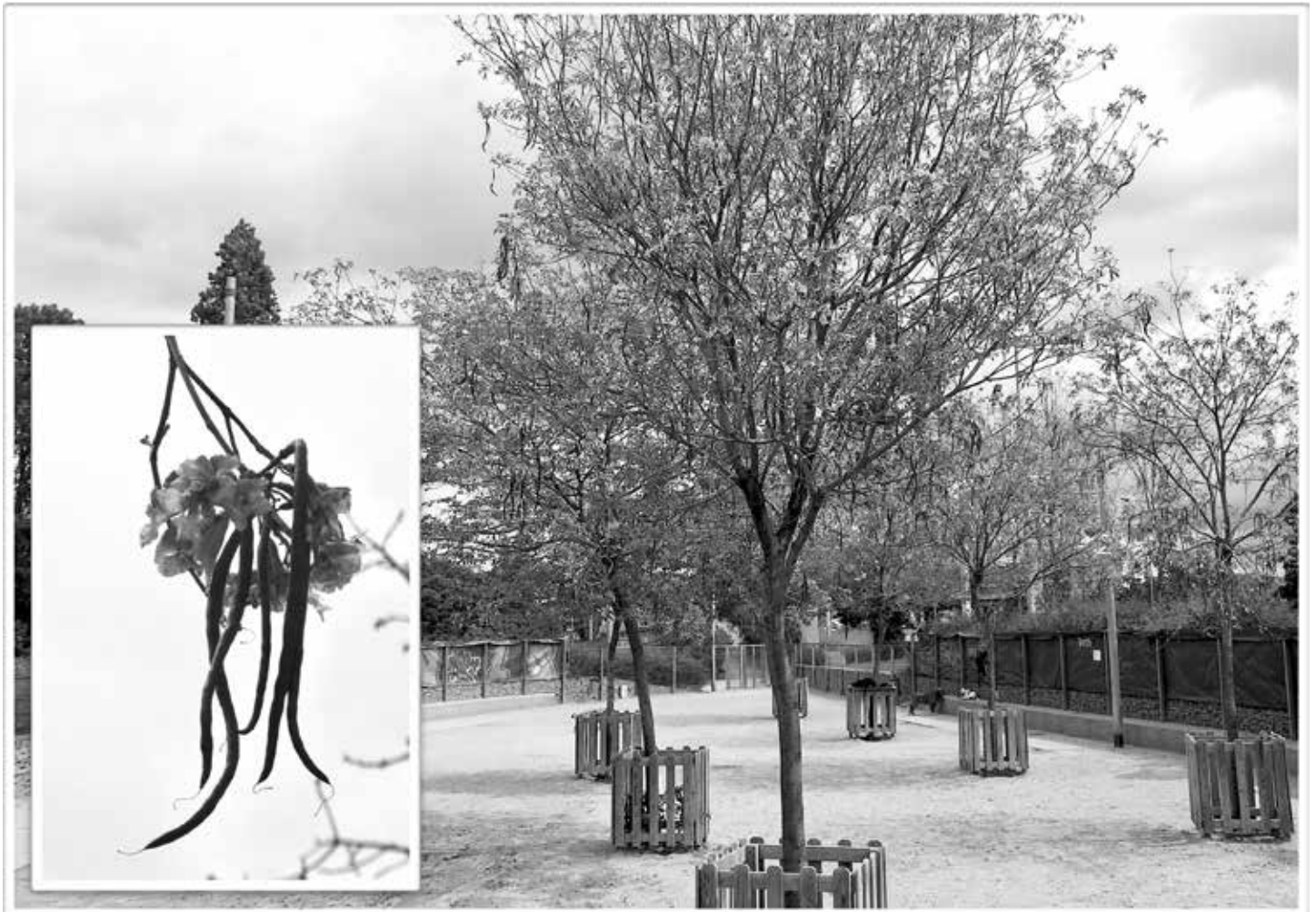
Per la seva duresa i resistència a la humitat, la fusta és molt apreciada per a la construcció, fusteria, embarcacions... Com passa amb totes les plantes, té una infinitat de noms locals: tajibo, apamate, mococo, a Guatemala; masculís, macuelizo, maquilishuat, guayacan, tajibo, tajy, en guaraní; cañagate, cañaguatillo, taelo, lapacho negro, tabebuia i taiaveruia, al Brasil... La tabebuia és l'arbre nacional del Paraguai.

Per entendre'ns, no tenim altra alternativa: hem de recórrer al nom científic, sovint enrevessat i, a vegades, els botànics, aplicant noves recerques, ho compliquen una mica més i li adjudiquen un gènere nou. El que era fins fa poc **Tabebuia heptaphylla* ara és **Handroanthus heptaphyllus* (unes 70 espècies).

A casa nostra, aquí, l'arbre floreix, abans de la sortida de les fulles, amb unes flors entre rosades i liles, però acostumen a tenir molts altres colors. A la wikipedia trobareu que, al seu lloc d'origen, això passa el setembre, finals d'hivern i primavera. El fruit és una càpsula de fins a 4 dm. que conté unes 150 llavors alades.

Porten des de 2016 al barri, tot i que, fins ara, ens havien passat desapercebuts. Estan a l'espai per a gossos, entre la Meridiana i el lateral, a l'alçada de l'escola Mercè Rodoreda. N'hi ha 7 exemplars, dins el tancat, en bon estat i amb un bon gruix, i 7 més a l'exterior, repartits rodejant l'espai, raquítics, molt més primers i, algun, possiblement mort.

Alberto, Joan i Mercè

COMISSIÓ LITERÀRIA

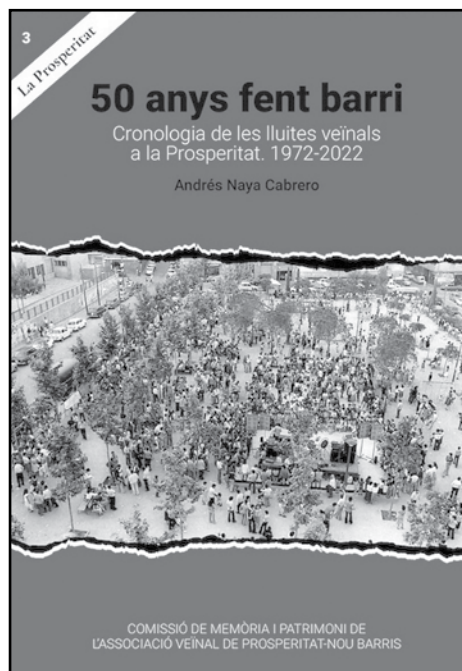
Cadàver exquisit

De repente, la última estatua me sonrió. Su sonrisa era fría como el hielo y mi asombro, al ver su cara tan bonita, me enamoré. Los zapatos del domingo no me sirvieron para decirte lo que sentía, todo me pareció una obviedad o una redundancia, porque la venganza ser sirve fría, o así se ha decidido. Aunque toda norma tiene excepciones, que lo puedes cambiar todo para un final feliz. No hay nada como un principio difícil y un desarrollo tormentoso, así como unos personajes del tebeo. Fue cuando me dí cuenta que veía todo en blanco y negro. Mis ojos pardos no distinguían los colores, la diversidad, la energía, la alegría de vivir, de disfrutar cada día, los momentos más bonitos que nos da la vida, como es disfrutar de los hijos. Pero además de eso, tienes que conseguir otras muchas cosas más. Pasaron y pasaron, pero yo seguí mi camino, lo tenía muy claro, quería llegar. No sueñes, vive aquello que te has propuesto, porque esta vivencia... Hay un niño naranja con un globo verde. Te presto el lápiz rosa, estoy en blanco. Estaría bien que fuera eterno y durase apenas un segundo, porque al fin y al cabo, mi tiempo es para la persona que me da calor, cariño, comprensión, el mando en general, no me importa perder el tiempo para escribir mi sueño. Todo cambió mientras caminaba por una oscura calleja de la ciudad, tropecé y al caer de boca vi el cadáver... y era que estaba amaneciendo.

Obra colectiva feta durant la jornada "El Casal es mostra", el 16 de juny de 2023. Activitat organitzada per la comissió literària del Casal de Barri, Paraules indòmites.

Pestaña!! Quan vaig voler comprar el llibre dels 50 anys de la AV ja s'havia esgotat!!

Doncs no pateixis Prospe, que n'han fet una nova tirada i ja els tenen al Casa!!

Al Casal de Barri ja hi podeu trobar la segona edició revisada del llibre '50 anys fent barri', editat per l'Associació Veïnal de Prosperitat-Nou Barris

AGENDA

CASAL DE BARRI PROSPERITAT

JULIOL

DIMARTS 4 A LES 22H
Cinema a la fresca: **Idiocracia**

DIJOUS 6
20:30h Música a la fresca: **Kool & The Vegan**
22h Cinema a la fresca: **La Ola**

DISSABTE 8
Prospe Beach 4x4

DIMARTS 11 A LES 22H
Cinema a la fresca: **Yo no estoy loca**

DIJOUS 13
20:30h Música a la fresca: **Metralleta&Company**
22h Cinema a la fresca: **Momias**

DIVENDRES 14
17h **Taller de Bicis**
19h Teatre Promosalut: **Abans que arribi l'alemany**

DISSABTE 15
Balón Tiro Pro Beach

DIUMENGE 16
Prospe Beach infantil

DIMARTS 18 A LES 22H
Cinema a la fresca: **Alcarràs**

DIJOUS 20
20:30h Música a la fresca: **Les Joni Michells**
22h Cinema a la fresca: **Latcho Drom**

DIVENDRES 21
Concert de fi de temporada

DIMARTS 25 A LES 22H
Cinema a la fresca: **Micmacs, un plan de locos**

DIJOUS 27
20:30h Música a la fresca: **Gabriela & Julio Lobos**
22h Cinema a la fresca: **Granujas a todo ritmo**

**PER A MÉS INFORMACIÓ:
CONSULTEU LA
DIFUSIÓ ESPECÍFICA**

23 DE JULIOL

No esperis a que et pelin!

Malvoto

Las autoridades sanitarias advierten

**VOTAR A PARTIDOS
QUE DESMANTELAN
LA SANIDAD PÚBLICA,
MATA**

SETEMBRE

DIMECRES 6
Inici inscripcions a tallers

DIJOUS 7 A LES 19H
Inauguració exposició Karmen Santaella

DIVENDRES 8
Inauguració Raconet

DISSABTE 9
Concert inici de temporada

DIVENDRES 15
Parking Day

DIVENDRES 29
Taula rodona sobre gestió comunitària

contacte: dinamitzacio@casalprospe.org